

Nr 92

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring i folkbokföringsförordningen (1967:198), m. m.; given Stockholms slott den 6 mars 1970.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

- 1) lag om ändring i folkbokföringsförordningen (1967:198),
- 2) lag om ändring i lagen (1964:163) om införande av brottsbalken.

GUSTAF ADOLF

G. E. Sträng

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås sådan ändring i folkbokföringsförordningen att dödsbevis alltid skall lämnas vid dödsfall. Förslaget innebär att gravsättning eller eldbegängelse av person som avlidit här i landet inte får ske förrän dödsbevis avlämnats.

1) Förslag
till
Lag
om ändring i folkbokföringsförordningen (1967: 198)

Härigenom förordnas, att 31 och 32 §§ folkbokföringsförordningen (1967: 198) skall ha nedan angivna lydelse.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

31 §.

Dödsfall anmäles — — — — — — — — — — anmäla dödsfallet.

Den som anmäler dödsfall skall, om dödsbevis ej lämnas enligt 32 §, vid anmälan uppge sannolik dödsorsak och namn på läkare som under sista året före dödsfallet rådfrågats av eller för den döde.

32 §.¹

Intyg om dödsorsak (dödsbevis) lämnas vid dödsfall till pastorsämbete av polismyndighet, om särskild undersökning för att utröna dödsorsaken gjorts genom myndighetens försorg, och av sjukvårdsinrättning om den avlidne vårdades på inrättningen vid dödsfallet.

Intyg om dödsorsak (dödsbevis) lämnas vid dödsfall till pastorsämbete.

Den som anmäler dödsfall till pastorsämbete skall avlämna dödsbevis om läkare i annat fall vårdade den avlidne under hans sista sjukdom, biträdde vid förlossning, där moder eller barn dog, eller besiktigade den dödes kropp efter dödsfallet.

Socialstyrelsen kan förordna att dödsbevis skall lämnas till pastorsämbete vid andra dödsfall än som avses i första och andra styckena såvitt avser kommun eller ort där tjänsteläkare är stationerad. Sådant dödsbevis avlämnas av den som anmäler dödsfallet.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1971.

¹ Senaste lydelse 1969: 312.

2) Förslag

till

Lag**om ändring i lagen (1964: 163) om införande av brottsbalken**

Härigenom förordnas, att 14 § lagen (1964: 163) om införande av brottsbalken skall ha nedan angivna lydelse.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)*14 §.¹

Följande lagrum — — — — —	— — — — — brottsbalkens ikraftträdande:
16 § 1 och 6 punkterna förordningen den 16 februari 1864 (nr 11 s. 101) om nya strafflagens införande och vad i avseende därå iakttagas skall;	16 § 6 punkten förordningen den 16 februari 1864 (nr 11 s. 101) om nya strafflagens införande och vad i avseende därå iakttagas skall;

1 punkten — — — — — strafflagen m. m.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1971.

¹ Senaste lydelse 1969: 83.

1† *Bihang till riksdagens protokoll 1970. 1 saml. Nr 92*

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet på Stockholms slott den 6 mars
1970.*

N ä r v a r a n d e:

Statsministern PALME, ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, HOLMQVIST, ASPLING, GEIJER, MYRDAL, ODHNOFF, WICKMAN, BENGSSON, NORLING, LÖFBERG, LIDBOM.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *obligatoriska dödsbevis* och anför.

Inledning

Frågan om införande av obligatoriska dödsbevis har diskuterats vid ett flertal tillfällen under de senaste decennierna. Den 2 december 1966 tillsatte medicinalstyrelsen och rikspolisstyrelsen en gemensam arbetsgrupp med uppdrag att utreda frågor i samband med dödsbevis. I promemoria den 29 februari 1968 som avgavs till de båda ämbetsverken föreslog arbetsgruppen, att gravsättning eller eldbegängelse inte skulle få ske innan dödsbevis avlämnats. Över promemorian inhämtade ämbetsverken yttranden från statens rättsläkarstationer i Uppsala, Lund och Göteborg, länsstyrelserna i Uppsala, Södermanlands, Östergötlands, Jönköpings, Kronobergs, Västernorrlands och Norrbottens län, polismyndigheterna i Stockholms, Göteborgs, Malmö, Nyköpings, Eskilstuna, Strängnäs, Katrineholms, Linköpings, Motala, Norrköpings, Eksjö, Härnösands, Sollefteå, Sundsvalls, Örnsköldsviks, Bodens, Gällivare, Haparanda och Luleå polisdistrikt, Sveriges läkarförbund, Föreningen Sveriges länspolischefer och Föreningen Sveriges polismästare. Riksåklagaren tog under hand del av promemorian och förklarade sig inte ha någon erinran mot dess förslag.

Med bifogande av promemorian och remissyttrandena över denna har rikspolisstyrelsen och socialstyrelsen gemensamt i skrivelse den 21 oktober 1969 hemställt att dödsbevisen görs obligatoriska. Ett genomförande av ämbetsverkens förslag förutsätter vissa ändringar i bl. a. folkbokföringsförordningen (1967: 198, FBF).

Över ämbetsverkens framställning har efter remiss yttrande avgetts av centrala folkbokförings- och uppborädsnämnden (CFU).

Nuvarande ordning

Dödsfall skall enligt 31 § FBF skyndsamt anmälas till pastorsämbete. Anmälan görs av efterlevande make eller annan anhörig, som sammanbott med den döde eller av annan anledning finns på platsen. Om sådan anmälningsskyldig inte finns, bör husfolk, husvärd eller annan som är närmast till det anmäla dödsfallet. Den som anmäler dödsfall skall uppge sannolik dödsorsak och namn på läkare som under sista året före dödsfallet rådfrågats av eller för den döde. Sådan uppgift behöver dock inte meddelas, om intyg om dödsorsak (dödsbevis) skall lämnas.

I 32 § FBF regleras vid vilka dödsfall dödsbevis skall lämnas till pastorsämbete. Har polismyndighet låtit göra särskild undersökning för att utröna dödsorsaken skall polismyndigheten lämna dödsbevis. Om den avlidne vårdades på sjukvårdsinrättning vid dödsfallet lämnas dödsbeviset av inrättningen. Den som anmäler dödsfall till pastorsämbete skall lämna dödsbevis, om läkare i annat fall vårdade den avlidne under hans sista sjukdom, biträdde vid förlossning, där moder eller barn dog, eller besiktigade den dödes kropp efter dödsfallet.

Socialstyrelsen kan förordna att dödsbevis skall lämnas till pastorsämbete även vid andra dödsfall såvitt avser kommun eller ort där tjänsteläkare är stationerad. Sådant förordnande har meddelats av medicinalstyrelsen den 12 december 1967 och gäller med den reservationen att särskilda omständigheter inte gör det omöjligt att lämna dödsbevis. Dödsbeviset lämnas av den som anmäler dödsfallet.

Har dödsbevis inte utfärdats, skall enligt 38 § folkbokföringskungörelsen (1967: 495, FBK) pastorsämbetet i den församling, där dödsfallet skall antecknas, sända underrättelse om dödsfallet till tjänsteläkaren i det distrikt där dödsfallet inträffat. Tjänsteläkaren skall i sådant fall söka utröna dödsorsaken. Inom två veckor efter mottagandet av underrättelsen skall han återsända denna med anteckning om vad han kunnat utröna (dödsorsaksavi). Annan läkare som rådfrågats för eller av den avlidne under ett år före dödsfallet är skyldig att lämna tjänsteläkaren upplysningar som behövs för undersökningen. Pastorsämbetet sänder snarast möjligt mottagna dödsbevis och dödsorsaksavier till statistiska centralbyrån.

Dödsbevis utfärdas alltid av läkare. Enligt 3 § 6 allmänna läkarinstruktionen (1963: 341) åligger det läkare att i vissa fall så snart ske kan kostnadsfritt utfärda dödsbevis. Sådan skyldighet föreligger, när någon avlidit vilken läkaren vårdat under hans sista sjukdom, eller när modern eller barnet avlidit under förlossning vid vilken läkaren biträtt, eller när läkaren efter inträffat dödsfall besiktigat den avlidnes kropp.

I 3 § 8 allmänna läkarinstruktionen föreskrivs, att läkare som under sin verksamhet får kännedom om att någon har avlidit utan vederlig fö-

regående sjukdom ofördröjligen skall anmäla dödsfallet till polismyndigheten i den ort där den döda kroppen har anträffats.

Övriga bestämmelser om dödsbevis återfinns i begravningskungörelsen (1963: 540, BK) i det avsnitt som rör gravsättning och eldbegängelse. Innan läkare utfärdar dödsbevis skall han enligt 14 § 1 mom. besiktiga den döda kroppen. Besiktning får dock underlätas, om läkaren vårdat den avlidne under hans sista sjukdom eller biträtt vid förlossning, under vilken modern eller barnet avlidit, eller på annat sätt erhållit betryggande upplysningar för fastställande av dödsorsaken. I 14 § 2 mom. regleras vad dödsbevis skall innehålla. Dödsbevis skall av läkaren utan dröjsmål tillhandahållas den som skall lämna beviset till pastorsämbete.

Enligt 15 § BK är en förutsättning för eldbegängelse att dödsbevis lämnats. Finns det inte anledning till antagande att döden orsakats av annan person och inte heller eljest skäl att företaga en fullständigare undersökning av den döda kroppen och har — då så skall ske — dödsbevis lämnats, föreligger inget hinder mot att gravsättning eller eldbegängelse sker utan vidare prövning. Pastorsämbetet skall då på begäran omedelbart utfärda intyg om att gravsättning eller eldbegängelse får äga rum. Denna föreskrift gäller således beträffande gravsättning även för det fall att skyldighet att lämna dödsbevis inte föreligger.

Finns pastorsämbete däremot på grund av innehållet i dödsbevis eller eljest, att det kan antas att döden orsakats av annan person eller det eljest finns skäl att företaga en fullständigare undersökning av den döda kroppen, skall pastorsämbetet omedelbart skriftligen underrätta polismyndigheten i den ort där dödsfallet inträffat. Vid underrättelsen skall fogas avlämnat dödsbevis.

Om polismyndigheten finner att en fullständigare undersökning av den döda kroppen inte behövs, skall polismyndigheten meddela tillstånd till gravsättning eller eldbegängelse. I motsatt fall skall polismyndigheten med eget yttrande omedelbart överlämna handlingarna i ärendet till länsstyrelsen för avgörande. Om anledning föreligger kan länsstyrelsen besluta om rättsmedicinsk undersökning. Sådan undersökning kan, enligt stadgan (1886: 4) angående vad iakttagas bör vid rättsmedicinsk undersökning av död människas kropp, beslutas även av polischef, domstol och allmän åklagare.

Enligt 14 § lagen (1964: 163) om införande av brottsbalken gäller fortfarande bestämmelserna i 16 § 1 punkten förordningen (1864: 11 s. 101) om nya strafflagens införande och vad i avseende därå iakttagas skall. I sistnämnda författningsrum stadgas att, om någon finnes ligga död utan veterligen föregången sjukdom, närmaste kronobjänte är pliktig att genast vid erhållen kunskap härom undersöka, om den döde omkommit av egen eller andras handaverkan. Finns minsta anledning att så är fallet, skall han skyndsamt underrätta länsstyrelsen eller domaren. Den underrättade äger förordna huruvida besiktning av provinsialläkare och undersökning vid domstol kan finnas nödvändig eller inte, innan den döde får begravas.

Rikspolisstyrelsens och socialstyrelsens framställning

Rikspolisstyrelsen och socialstyrelsen (i det följande benämnda ämbetsverken) framhåller inledningsvis att skyldighet att lämna dödsbevis inte föreligger vid alla dödsfall. De dödsfall, vid vilka dödsbevis inte avlämnas, skall nu i efterhand klassificeras genom s. k. dödsorsaksavi. De är till antalet relativt få och visar en oavbruten minskning. Sålunda utgjorde de 1 883 år 1961 men endast 613 år 1966. Till nedgången torde bl. a. ha bidragit att dödsbevis alltid krävs för eldbegängelse, vilken begravningsform ständigt vinner ökad användning.

Ämbetsverken finner att nuvarande regler om när dödsbevis skall avlämnas inte lämnar tillräcklig garanti för att dödsfall, som kan vara förknippade med brott, kommer till polisens kännedom. Därför anser ämbetsverken det angeläget att enhetliga och entydiga regler skapas, så att alla dödsfall blir tillfredsställande klarlagda, innan gravsättning eller eldbegängelse sker. Obligatoriska dödsbevis bör enligt ämbetsverkens uppfattning utgöra en garanti härför.

Ett införande av obligatoriska dödsbevis skulle visserligen enligt ämbetsverken medföra visst merarbete för läkare och polismyndigheter. Från arbetssynpunkt vinnas emellertid också fördelar genom att man slipper tidskrävande och besvärliga utredningar av dödsfall som kan ha inträffat för lång tid sedan och där gravsättning redan skett. Statsmakternas inställning till tidigare väckta förslag har huvudsakligen grundats på att dessa skulle komma att förorsaka invånare på landsbygden extra besvär och kostnader. Ämbetsverken avser emellertid inte att lägga ökat besvär på allmänheten utan föreslår att det skall åvila polismyndigheten att anskaffa dödsbevis i de fall då enligt nuvarande bestämmelser skyldighet inte föreligger att lämna sådant bevis. Enligt förslaget skall kostnaderna härför stanna på statsverket. Kostnadsökningen uppskattar ämbetsverken till ca 250 000 kr. En viss kostnadsbesparing skulle dock kunna göras, om det föreskrivs i anvisningar rörande val av undersökningsform att användandet av rättsmedicinsk obduktion så långt möjligt begränsas utan att rättssäkerhetskravet därför eftersättes.

Även om den ifrågasatta reformen med obligatoriska dödsbevis skulle komma att orsaka statsverket måttliga kostnadsökningar finner ämbetsverken att fördelarna med en sådan reform, framför allt den ökade rättssäkerheten, är så betydande att ämbetsverken föreslår att dödsbevisen görs obligatoriska.

Dödsbevis bör enligt ämbetsverkens mening inte längre kunna få utfärdas enbart på grundval av trovärdiga personers uppgifter till läkaren. Ämbetsverken föreslår därför att dödsbevis skall få utfärdas utan föregående läkarundersökning endast i de fall, då läkare vårdat den avlidne under hans sista till döden ledande sjukdom eller biträtt vid förlossning under

vilken modern eller barnet avlidit och läkaren anser sig på sannolika skäl kunna fastställa dödsorsaken. En sådan regel finner ämbetsverken otvivelaktigt innebära en viss ökad garanti för riktiga dödsbevis.

Under vilka förutsättningar dödsbevis skall grundas på rättsmedicinsk obduktion resp. fullständig eller enkel dödsorsaksundersökning bör enligt ämbetsverkens mening klart preciseras. Huruvida bestämmelser härom skall utfärdas av Kungl. Maj:t eller av ämbetsverken i samråd finner dessa vara föremål för tveksamhet.

Den nu stadgade skyldigheten för polismyndighet, som önskar en fullständigare undersökning av en död kropp, att underrätta bl. a. länsstyrelsen och översända handlingar dit anser ämbetsverken inte ha någon uppgift att fylla. Polismyndighet har nämligen numera befogenhet att själv förordna om rättsmedicinsk obduktion. Ämbetsverken föreslår därför upphävande av 16 § 1 punkten i 1864 års förordning om strafflagens införande. Samtidigt föreslår ämbetsverken att motsvarande stadgande i 16 § andra stycket BK ändras och ges den innebörden att polismyndigheten själv skall låta företaga en fullständigare undersökning när denna myndighet finner sådan behövlig.

Som en ytterligare garanti för att alla oklara dödsfall i tid kommer till polismyndighetens kännedom föreslår ämbetsverken en utvidgning av läkares anmälningsskyldighet. Enligt detta förslag skall det åligga varje läkare, som under sin verksamhet får kännedom om att någon avlidit utanför sjukvårdsinrättning under sådana förhållanden att en fullständigare undersökning behövs för fastställande av dödsorsaken, att anmäla dödsfallet till polismyndigheten.

När det gäller materialets författningsmässiga disposition föreslår ämbetsverken i första hand att bestämmelserna om dödsbevis bryts ut ur FBF, FBK och BK samt sammanförs till en ny kungörelse i ämnet. Ämbetsverken påpekar dock att det avsedda syftet även kan vinnas genom ändringar i gällande bestämmelser. För den händelse den senare lösningen väljs avser ämbetsverken att inte endast utfärda erforderliga anvisningar utan även i cirkulär göra en sammanställning av författningarna på området.

CFU:s remissyttrande

CFU tillstyrker förslaget såvitt avser dess huvudsakliga syften, nämligen dels att intyg av läkare om dödsorsaken skall föreligga vid varje dödsfall, dels att alla oklara dödsfall i tid skall komma till polismyndighets kännedom. CFU har därför ingen erinran mot att dödsbevis blir obligatoriskt och att dödsbeviset med de föreslagna undantagen alltid skall grundas på undersökning av den döda kroppen.

Det kan emellertid enligt CFU ifrågasättas nödvändigheten och lämplig-

heten av att dödsbevis skall lämnas av polismyndighet i alla de fall lämnandet enligt ämbetsverkens förslag inte skall ankomma på sjukvårdsinrättning resp. den som har att anmäla dödsfallet. Enligt CFU:s mening bör dödsbevis kunna utfärdas utan underrättelse till eller medverkan av polismyndighet, även när läkare efter s. k. enkel dödsorsaksundersökning inte funnit skäl att antaga att döden orsakats av annan person och inte heller eljest skäl föreligger till en fullständigare undersökning av den döda kroppen. Ett sådant förfarande utan polismyndighets medverkan vid naturliga dödsfall synes CFU vara mera tilltalande sett från den enskildes synvinkel. Rättssäkerheten anser CFU tillgodosedd genom att gravsättning och eldbegängelse får ske endast efter uppvisat dödsbevis, grundat på — med de föreslagna undantagen — undersökning av den döda kroppen och i förekommande fall kompletterat med tillstånd av polismyndighet till gravsättning och eldbegängelse.

Om ämbetsverkens förslag på nyssnämnda punkt i stället skulle anses lämpligare, finner CFU att utförandet i praktiken av dessa bestämmelser kommer att inrymma vissa oklara moment. CFU finner det inte framgå av ämbetsverkens framställning vem som skall anmäla dödsfallet till polismyndighet när den avlidne inte vårdats av läkare under sin sista sjukdom. Vid anmälan om dödsfall uppkommer frågan för pastorsämbetet om och hur länge dödsbevis skall avvaktas från sjukvårdsinrättning, läkare eller polismyndighet innan eventuell anmälan görs till polismyndighet. I detta avseende finner CFU tillämpningsföreskrifter behövliga.

CFU framhåller vidare att dröjsmålet med dödsbevis ibland kan vålla olägenheter. Vikten av att dödsbevis snarast kommer pastorsämbetet tillhanda för att intyg om gravsättning eller eldbegängelse skall kunna utfärdas, anser CFU bör komma till uttryck även i de ändrade bestämmelserna.

Beträffande den författningsmässiga utformningen anser CFU nuvarande bestämmelser svåröverskådliga. Om en särskild kungörelse utfärdas i enlighet med ämbetsverkens förslag, tillkommer emellertid ännu en författning på ämnesområdet vid sidan av kvarstående bestämmelser i bl. a. FBF, FBK och BK. Ett lämpligare alternativ än de föreslagna kan enligt CFU vara att FBF — utom anmälningsskyldigheten enligt 31 § första stycket — endast skall innehålla stadgande, att dödsbevis skall lämnas till pastorsämbetet samt hänvisning till BK. Till denna kungörelse bör enligt CFU:s mening överföras alla övriga bestämmelser till ersättning för 31 § andra stycket och 32 § FBF samt 37—39 §§ FBK.

Departementschefen

Frågan om att införa regler om att dödsbevis alltid skall lämnas vid dödsfall har aktualiserats främst genom de ökade kraven på rättssäkerhet men även av önskemålet att få en förbättrad statistik rörande dödsorsaker-

na. F. n. krävs dödsbevis endast när läkare — i eller utom sjukvårdsinrättning — anlitats i samband med dödsfallet. Rikspolisstyrelsen och socialstyrelsen har efter omfattande utredning föreslagit att dödsbevis skall bli obligatoriska, dvs. lämnas vid alla dödsfall här i landet. Detta förslag har tillstyrkts av CFU. Jag delar ämbetsverkens uppfattning att den nuvarande ordningen inte innebär tillräcklig garanti för att dödsfall med anledning av brott blir kända för polisen. En sådan garanti kan åstadkommas endast genom att dödsbevis görs obligatoriskt för samtliga dödsfall och jag föreslår därför att lagstiftningen utformas i enlighet härmed. Redan nu gäller att eldbegängelse inte får äga rum förrän dödsbevis lämnats till pastorsämbetet. Detsamma skall således gälla även för gravsättning.

Orsaken till att man tidigare inte krävt dödsbevis vid alla dödsfall har varit att det skulle medföra extra besvär och kostnader beträffande framför allt personer som var bosatta i mera avlägset belägna trakter av landet. Dessa skäl bortfaller emellertid om man i enlighet med ämbetsverkens förslag ålägger polismyndigheten att anskaffa dödsbevis vid de dödsfall då enligt gällande bestämmelser skyldighet att lämna dödsbevis inte åligger annan och låter kostnaderna härför stanna på statsverket. Som CFU påpekat kan det föreligga fall då undantag i fråga om polismyndighets skyldighet att lämna dödsbevis är motiverade. Jag tillstyrker här CFU:s förslag. Merkostnaden om ca 250 000 kr. torde rymmas inom ramen för befintliga anslag.

När det gäller grunden för utfärdande av dödsbevis kan det inte anses tillfredsställande att läkaren skall vara berättigad att utfärda beviset om dödsorsaken enbart på grund av andra personers uppgifter. Enligt min mening bör det alltid krävas att läkaren undersöker den döda kroppen, såvida han inte vårdat den döde under den sjukdom, varav han avlidit, eller biträtt vid förlossning, där modern eller barnet avlidit, och han anser sig på sannolika skäl kunna fastställa dödsorsaken.

För att fullt tillgodose syftet med det obligatoriska dödsbeviset bör det även göras en utvidgning av den skyldighet för läkare att anmäla dödsfall till polismyndigheten som följer av 3 § 8 allmänna läkarinstruktionen. Sådan anmälningsskyldighet bör enligt min mening föreligga för varje läkare, som får kännedom om att någon avlidit på annat ställe än sjukvårdsinrättning under sådana förhållanden att det behövs en fullständigare undersökning av kroppen för fastställande av dödsorsaken. Skyldighet bör också införas för pastorsämbete att underrätta polismyndigheten om de dödsfall, beträffande vilka dödsbevis inte har inkommit till ämbetet.

CFU:s erinran om vikten av att dödsbevis snarast kommer pastorsämbetet tillhanda vill jag för min del starkt understryka.

I författningstekniskt hänseende delar jag myndigheternas uppfattning att bestämmelserna om dödsbevis bör lyftas ut ur FBF och FBK.

Enligt 14 § lagen (1964: 163) om införande av brottsbalken skall den i 16 § 1 promulgationsförordningen till 1864 års strafflag intagna bestämmelsen om kronobetjäntes uppgiftsskyldighet i förhållande till länsstyrelse alltjämt äga tillämpning i sin lydelse vid brottsbalkens ikraftträdande. Ifrågavarande bestämmelse är emellertid numera obsolet. Den bör därför utmönstras genom ändring i 14 § nyssnämnda lag.

De nya bestämmelserna bör träda i kraft den 1 januari 1971.

I enlighet med det anförda har inom finansdepartementet upprättats förslag till

1) *lag om ändring i folkbokföringsförordningen (1967: 198),*

2) *lag om ändring i lagen (1964: 163) om införande av brottsbalken.*

Jag hemställer att Kungl. Maj:t genom proposition föreslår riksdagen att antaga förslagen.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Britta Gyllensten